

V privezanih rutah jasne noči in baloni, jasni ljudje. Morda izgubljeni premislek; nove sledi, zaraščene v silni razmik; tropi besed brez vrnitve, puščeni v oblast nemirnim željam, ugrizom miru. Morda pa umik lovečih posod, polnih kričavih izkustev, trpljenja, umik od stvari, ki udarja strani kakor dneve, umik od ugnezdenih nog, beg čez vrhove, tek skozi mračne tunele, udarci valov in nasmeh in kriki ob njih, izposojeni lov . . .

Jed, posoljena z živo soljo. Volja, ki je omejena. Zaris zaslepljene ljubezni in starost pri njej. Morda.

Časi in mi pogašeni. Tla v dokaz. Plodna prst — umorjena.

Maca
Jogan

Novi nokturno

I.

Odkar ta vrt poznam
in sem prirasla vanj,
me bega misel zla,
da bo nekoč propadel
kakor stari panj.

Saj vsako pomlad
je nova suha trta,
mrtvijo češnjeva drevesa
in rase nov plevel
na onem koncu vrta.

Sprašujem se skrivaj,
kam se bo skrila ptica,
kam bo stopila bosa noga,
ko trto v celem vrtu
bo objela smrt kraljica.

II.

Sredi betona, mesa in krvi
na rjavi anteni
se vrabec vgnezdi.

Sredi betona, mesa in krvi
v jutro grizeče
mlad vrabec vrešči.

Sredi betona, mesa in krvi
avtomobili drvijo,
kot da ni več ljudi.

Sredi betona, mesa in krvi
zmrcvarjen na tlaku
naivni vrabec leži.

III.

Zrno do zrna — pogača,
kamen do kamna — palača,
palača do palače — puščava:
 hropeča,
 gomazeča,
 drveča,
vseobsegajoča,
vsepožirajoča,
vsezastrupljajoča,
 betonska,
 železna,
 steklena,

rumena,
rdeča,
zelena,

opojna,
odvratna,
nagnusna

vse bolj se razpira,
pogled mi zastira
in nas vse razžira.

IV.

Stekla sem na
najvišji hrib,
najbliže soncu
in ujela

zadnji zeleni list,
zadnji rdeči cvet,
zadnji poljub pomladi.

In zdaj sem srečna,
ker sem skrila vase
prešernost tistega lista,
opojnost tistega cveta,
igrivost tiste pomladi.

V tej globini
jih ne bo dosegel
strupeni zrak puščave.